

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Θυμάμαι μια ιστορία που μ' έκανε να γελάω με την καρδιά μου. Την άκουσα πέρυσι το φθινόπωρο στο σπίτι του Λουσιέν Μπαρμπαρού. Είχαμε μαζευτεί εκεί πέρα μερικοί φίλοι και φλυαρούσαμε, πίνοντας τα έκλεκτα κοκτέιλ που μας έτοιμάζε με μια αξιοθαύμαστη επιδεξιότητα ή χαριτωμένη γυναίκα του φίλου μας. Το φθινόπωρο τότε ήταν κρύο και προμηνούσε μεγάλα χιόνια. Στο τζάκι λοιπόν έκαιγαν ένα σωρό κούτσουρα που εϋώδιαζαν με τη μυρωδιά του έλατου το μεγάλο και μισοσκοτεινό δωμάτιο. Θα έλεγε κανείς πως βρισκόμαστε στο βάθος μιας έπαρχιας, εκεί κάτω στη Νορμανδία κι' όχι στο τρελλό και πολυθύρβο Παρίσι.

— Τί να σου πώ, έκανα σε μια στιγμή, αυτό το σπίτι σου, φίλε μου Μπαρμπαρού, είναι τόσο όμορφο, τόσο συμπαθητικό!... Μά δεν σου κρύβω πως το βρίσκω λιγάκι παληό... Μα, αυτό το παμπάλαιο τζάκι, αυτά τα τρίφωτα, με τα κεριά στο τραπέζι, αυτά τα γερά και βαρεία άρχοντικά έπιπλα, μου θυμίζουν τα παλιά σπίτια που βλέπουμε στο θέατρο... Αλήθεια, δεν μπορώ να καταλάβω πως καταφέρνεις να ζής χωρίς ηλεκτρικό φως... χωρίς καλοριφέρ... χωρίς το μοντέρνο «κομφόρ», με δυο λόγια, που μας είναι πια απαραίτητο. Έγώ, σου εξομολογούμαι, δεν θα μπορούσα να ζήσω χωρίς αυτό ούτε μια στιγμή!...

Ο Μπαρμπαρού μας κύτταξε όλους μ' ένα παράξενο κ' έρωτικό βλέμμα κι' έπειτα γύρισε το κεφάλι προς τη γυναίκα του. Αμέσως μόλις συναντήθηκαν ή ματιές τους ξέσπασαν ξαφνικά κ' οί δυο τους σε κάτι σαρκαστικά γέλια, άτελείωτα, που μας παραξένεψαν.

— Πάει, τρελλάθηκαν οί κακόμοιροι... ψιθύρισα σαστισμένος.

— Όχι, όχι! φώναξε ο Μπαρμπαρού, γελώντας ακόμη. Δεν τρελλαθήκαμε... Απλώς γελάσαμε, γιατί φαίνεται καθαρά πως δεν κάθισες ποτέ σου σ' ένα ηλεκτρικό σπίτι!...

— Δηλαδή;

— Έ, νά, δηλαδή εγώ κάθισα σε τέτοιο σπίτι, όταν είχα τις ιδέες που έχεις τώρα κι' εσύ. Κι' εγώ, φίλοι μου, αγαπούσα τότε με πάθος το μοντέρνο «κομφόρ»... Λίγο καιρό λοιπόν μετά το γάμο μου, άνοιξε, άν θυμάστε, εκείνη η περίφημη 'Ηλεκτρική' Έκθεση. Σ' αυτήν ακριβώς, ή γυναίκα μου κι' εγώ είδαμε το ηλεκτρικό σπίτι... Ένα μοντέρνο σπίτι, με την τελευταία λέξη του «κομφόρ»... Ήταν κάτασπρο και «λαβάμπλ» σαν ένα μαντηλάκι της τσέπης. Περίεργοι, κάναμε αμέσως όλο το γύρο του, μαζί με τον έφευρέτη του, έναν μεγαλοφυή άρχιτέκτονα που μας έδινε διαρκώς ένα σωρό εξηγήσεις:

— Αυτό εδώ είναι το σαλόνι, μάς έλεγε. Η πολυθρόνες του, όπως βλέπετε, είναι ή πιό αναπαυτικές απ' όλες. Μόλις πατήσετε αυτό εδώ το κουμπί, ή ταπετσαρία τους ζεσταίνεται σιγά-σιγά και τυλίγει το πρόσωπο που κάθεται στην πολυθρόνα με μια γλυκειά κι' εϋ-

χάριστη θερμότητα. Είναι πολύ «κόμοδο» για το χειμώνα. Το καλοκαίρι ξεφορτώνουμαι έτσι τους όχληρους επισκέπτες: «Παρακαλώ, καθήστε...» του λέω. Κι' έπειτα πατάω το κουμπί... Ύστερ' από τρία λεπτά της ώρας, ο όχληρός επισκέπτης αρχίζει να ιδρώνει, να ξεφυσάει και τέλος σηκώνεται και φεύγει μια ώρα αργότερα...

» Η γυναίκα μου, ακούγοντας αυτές τις πονηρίες του έφευρέτη έσκαγε από τα γέλια. Από το σαλόνι κατόπιν περάσαμε στην τραπεζαρία. Το φως εκεί πέρα ήταν γλυκό, αναπαυτικό, όνειρώδες... Και κανένα έπιπλο! Στη μέση μόνο ένα τραπέζι με τέσσερις καρέκλες. Ο άρχιτέκτονας πάτησε πάλι ένα κουμπί και το τραπέζι χάθηκε ξαφνικά μέσα στο πάτωμα: «Πάει στη κουζίνα...» μάς εξήγησε. «Μήπως υπάρχει φόβος να πάνε κ' οί καλεσμένοι;...» τόν ρωτήσαμε τότε άνησχοι. «Όχι!...» μάς απάντησε. «Η καρέκλες είναι βιδωμένες, πως να σας πώ, στο χείλος της άβυσσου. Φτάνει να μην πέση κανείς απ' την καρέκλα...»

» Σ' αυτό το μεταξύ, το τραπέζι είχε γυρίσει από την κουζίνα μ' ένα σωρό έκλεκτα φαγητά. Η γυναίκα μου τότε θέλησε να δη την κουζίνα και κατεθήκαμε σ' αυτήν. Ήταν κάτασπρη, καθαρή και κρύα σαν χειρουργική αίθουσα.

— Με το ηλεκτρικό, μόνο με το ηλεκτρικό μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε, μάς εξήγησε ο έφευρέτης. Τα πάντα με το ηλεκτρικό. Το βραστό, το κοκκινιστό, τα τηγανητά... Ακόμη και το «ηλεκτρικό κοτόπουλο»!...

— Δηλαδή; άπόρησε ή γυναίκα μου, που είναι μια πρώτης τάξεως μαγείρισσα.

— Θα σας εξηγήσω... την καθούχασε ο έφευρέτης. Ξέρετε; Μόνο μ' αυτή την μοντέρνα κουζίνα μπορείτε να κάνετε το «ηλεκτρικό κοτόπουλο». Παίρνετε λοιπόν ένα τρυφερό και παχύ ζωντανό κοτόπουλο και το βάζετε μέσα σ'

αυτό το μηχάνημα. Κατόπιν του βένετε εκεί τα πόδια σ' αυτά τα καλώδια και σηκώνετε αυτόν εδώ το μοχλό. Πριν περάση ένα δευτερόλεπτο, το κοτόπουλό σας έχει κεραυνοβοληθή από το ισχυρό ηλεκτρικό ρεύμα... Καθώς βλέπετε, είναι άπλο, γρήγορο, πρακτικό, οικονομικό... Ό,τι το πιό μοντέρνο!...

— Είναι δηλαδή ένα είδος ηλεκτρικής καρέκλας για τα πουλερικά... παρατήρησα.

— Ακριβώς! Έκανε ο άλλος. έφευρέτης άμερικανική!...

» Από θαύμα σε θαύμα, λοιπόν, ο άρχιτέκτονας μάς πήγε και στην κρεββατοκάμαρα. Το ξύλο και τα ύφασματα είχαν καταργηθή εκεί πέρα. Δεν βλέπετε τίποτε άλλο, παρά κρύσταλλα, μέταλλα και πετσιά.

— Κ' ή θέρμανσις; ρωτήσαμε έκπληκτοι.

— Δεν τη βλέπει κανείς, αλλά την αισθάνεται... μάς εξήγησε χαμογελώντας ο έφευρέτης. Ακουμπήστε το χέρι σας στον τοίχο...

» Αλήθεια, ο τοίχος ήταν θερμός κι' έδινε σ' όλο τον κοιτώνά μια γλυκειά ζεστασιά, από τις πιό όμορφες.

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

» Αρπάξαμε γρήγορα από μια βαλίτσα, κι' έξω από το σπίτι!...

